

Lapvég

És kivették. Az 1993-as év legelső hideg vasárnapján végigszenvedtem életem első operációját. Túléltem, más is túlélte már ilyesmit. A vakbél semmi, mondják a kórházi ügyekben jártasak, márpedig kórházi ügyekben csakúgy jártas ennek az országnak szinte valamennyi állampolgára, akár a fociban. A vakbelet már a portás is megcsinálja, röhögnek akik hallják, és jóindulattal, ám az együttérzés legcsekélyebb nyoma nélkül csapkodják a vakbeles hátát, aki ezt keserűen kénytelen eltűnni, ő mégis csak egy vakbeles, az „igazi” betegek pedig már némi lenézéssel is kezelik a csakvakbeleseket.

Ehhez képest erős fájdalommal a hasamban érkeztem meg X. kórházba. Kilencen egy kórteremben. Itt a gyomorból – orron át levezetett csövön keresztül – tör föl a vér és a váladék. Ott elhal valakinek a lába, jajgat és arra vár, mikor vágják le – végre. Ennek keresztet rajzolt a hasára a sebész kése, annak megkurtították néhány arasszal a bélrendszerét...

Egész nap élelem, víz nélkül. (Tudom, az éhségstrájkolók kínjaihoz képest – de engedtessek meg nekem, hogy én döntsem el, mikor és miért nem akarok enni. Hát vagyok én egy Ilkei?) Szőrzetemet szapán nélkül, szárazon borotválták le. Ez is fáj. Tessék kipróbálni. A szint valamennyi „vágott” betegére összesen három vécékagyló jut – egyik a tusolóban, hogy tusolni se lehessen. Milyen komikus és szórakoztató, amikor beöntés után nem sikerül a szerencsétlen páciensnek kagylót kiküzdeni magának.

Tanultam egy jó káromkodást is. Az esti vizitet tartó nővér, megtudván, hogy a műtét után húsz órával még mindig nem kezdtem el járkálni, a következő inspiráló szövegre ragadtatta magát: „ha reggel én szedem ki az ágyából ígérem, a szentháromságot is rablóbandának nézi”. Nagy lélektani hatással bírt a szöveg. Kértem egy fájdalomcsillapító injekciót a fenekembe, két fájdalomcsillapító tablettát bekaptam hozzá, s fél óra múlva, összegörnyedve bár a fájdalomtól, jártam. Azóta is azt gondolom, könnyebb a vízen járni, mint friss sebbel az oldaladon egy kórház folyosóján.

Volt humor is. Az egyik éjszakai ápolónő a sarokban nyöszörgő öreg kérésére, hozna be neki ágytálat, nemes egyszerűséggel csak annyit válaszolt – mielőtt kiment, hogy reggelig ne is lássuk –: „hoz a lófasz”. Valamennyien nevettünk ezen, az érintettet kivéve, ma sem értem, miért. Sajnos, nevezett lófasz ottartózkodásom ideje alatt nem került elő, így az öregnek senki sem hozott ágytálat. Később én hoztam, vittem a kacsát, ágytálat a nagybetegekhez/től, mert én tényleg csak vakbeles voltam. Megúsztam a legmegalázóbb helyzetet: hogy testi szükségemet mások szeme láttára, sőt, másoknak kiszolgáltatva végezzem el. Lám, ha mégiscsak nevetséges, vajon miért mondják, komoly, mint a vakbél?

ZALÁN TIBOR